

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЦЕНТР ЗАОЧНОЇ, ДИСТАНЦІЙНОЇ ТА ВЕЧІРНЬОЇ ФОРМ НАВЧАННЯ

Кафедра журналістики та філології

**ПІДГОТОВКА ЖУРНАЛІСТСЬКИХ МАТЕРІАЛІВ НА АКТУАЛЬНУ
ТЕМУ: АВТОРСЬКА ДОБІРКА
PREPARATION OF JOURNALISTIC MATERIALS ON A CURRENT
TOPIC: AUTHOR'S SELECTION**

Кваліфікаційна робота
освітнього ступеня «бакалавр»
студентки спеціальності «Журналістика»,
освітньої програми «Журналістика»,
групи ЖТз-83-0с
Рижкової Анастасії Сергіївни

Науковий керівник
Жиленко Ірина Рудольфівна,
доцент, доктор філологічних наук

Суми 2022

Рижкова А.С. Підготовка журналістських матеріалів на актуальну тему: авторська добірка [Текст] : робота на здобуття кваліфікаційного ступеня бакалавра; спец.: 061 Журналістика / А.С. Рижкова; наук. керівник І.Р. Жиленко. Суми : СумДУ, 2021. 29 с.

Робота має творчий характер. Автор на основі систематизації теоретичної інформації та моніторингу публікації художньо-публіцистичних жанрів у сучасних регіональних медіа пропонує добірку журналістських творів у жанрі памфлету. Основною метою кваліфікаційної роботи є демонстрація на прикладі наведеного інформаційного доробку засвоєних знань і практичних навичок.

Ключові слова: художня публіцистика, памфлет.

ЗМІСТ

ВСТУП	4
I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА	7
1. Теоретичні засади створення памфлету.....	7
2. Моніторинг регіональної газети «Голос Посулля» щодо висвітлення художньо-публіцистичних матеріалів, зокрема, памфлету.	8
3. Специфікація інформаційного доробку	13
3.1. Технічна характеристика обсягу.....	13
3.2. Авторська ідея	13
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ	15
II. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ДОРОБОК	17
КОРОНА ВЛАДИ	17
ЧЕРВОНИЙ ТЕРОР І ВАКЦИНА СМЕРТІ	21
ЛІКУВАННЯ ЧИ ЗНУЩАННЯ: 7 ПОРАД ТИМ, ХТО ПРИЙШОВ У НЕДРИГАЙЛІВСЬКУ ЛІКАРНЮ	24
ВИСНОВКИ	28

ВСТУП

Що можна сказати про сучасну журналістику? Зрозуміло, що з розвитком технологій і науки ми змогли відійти від коротких, лаконічних повідомлень і заміток – навіть пересічний і невибагливий сучасний читач не зможе задовольнити цим свій інформаційний голод. Тож немає нічого дивного, що журналістика з часом набула не лише інформаційну функцію, а стала ще й можливістю для журналістів реалізувати всі свої творчі таланти і, відповідно, привернути увагу широкого кола читачів. Як говорить Ігор Михайлин, сучасна журналістика невід’ємна від творчості, адже безпосередньо пов’язана з виникненням новітніх, раніше неіснуючих суспільних цінностей [10, с. 288].

Серед усього різноманіття журналістських жанрів найбільші творчі можливості має група художньої публіцистики та публіцистики взагалі. Через це можна навіть говорити про посилення інтересу до таких журналістських творів як з боку читачів, так і з боку журналістів: есеї, фейлетони, замальовки, нариси всіх видів, гумористичні твори нерідко з’являються в ефірі теле- та радіопередач, на шпальтах друкованих та інтернет-газет. І через насиченість та різноманітність інформаційного простору завдяки художній публіцистиці ми можемо назвати цей блок журналістських жанрів ознакою інтелектуальної та, безсумнівно, творчої журналістики [6].

Памфлет вирізняється з-поміж інших жанрів художньої публіцистики. Його витoki починаються з часів Давньої Греції, коли оратори виголошували тексти, сповнені гнівного невдоволення та засудження дій певних політичних чи громадських постатей, суспільних явищ. З часом такі твори набували ознак агресивної сатири й іронії, і в руках памфлетистів вже на початку XVI століття стали довершеною зброєю для ведення війни на політичному фронті: згадаємо Еразма Роттердамського («Похвала глупоті»), Даніеля Дефо («Найкоротший шлях розправи з дисидентами»), Дені Дідро («Лист про сліпих для повчання зрячим») [10, с. 383].

В Україні ж розквіт памфлету припадає на XIX–XX століття. Володимир Здоровега у своєму підручнику «Теорія і методика журналістської творчості»

називає публіцистику цього періоду наскрізь войовничою та нещадною за тоном [5, с. 259]. Пам'ятаючи імена кращих публіцистів, серед яких – Іван Франко, Леся Українка, Осип Маковей, Симон Петлюра, Микола Хвильовий, Ярослав Галан – себто непримиримі борці за національність України і водночас найяскравіші постаті у нашій культурі та історії, можна говорити, що публіцистика, і особливо культура українського памфлету, сформувалася саме у цей час.

Незважаючи на переваги саме цього жанру, сучасна преса не може похизуватися частою публікацією памфлетів. На відміну від спорідненого жанру, фейлетону, памфлет ставить собі значно глобальніші цілі: не висміяти недоліки, а викликати обурення, лють і спровокувати суспільство до змін. Відповідно до складності поставленого завдання, і памфлетист має бути максимально обізнаним, із чіткою політичною та соціальною позицією та авторитетом.

Наш інформаційний доробок є спробою відновити публікацію памфлетів на злободенну тематику на сторінках регіонального ЗМІ – привернути увагу читачів до саме такого жанру художньої публіцистики, що й обумовлює **актуальність роботи.**

Мета кваліфікаційної роботи – підготувати добірку журналістських матеріалів у жанрах художньої публіцистики, зокрема – памфлету.

Для виконання поставленої мети виконаємо такі **завдання:**

- навести та систематизувати теоретичні відомості щодо такого художньо-публіцистичного жанру, як памфлет;
- провести моніторинг видання «Голос Посулля» щодо висвітлення художньої публіцистики та памфлету зокрема;
- створити авторський інформаційний доробок.

Авторський задум: відобразити актуальні проблеми Недригайлівської ОТГ і за допомогою особливостей написання памфлету (гострої іронії, сатири тощо) викликати суспільний резонанс.

Практична цінність інформаційного доробку: на сторінках регіональних ЗМІ попри популярність власне художньої публіцистики памфлети

майже не з'являються. Тому такі матеріали сприйматимуться як щось нове, а отже цікаве. Цілком імовірним є поширення інтересу читачів обраного ЗМІ до матеріалів саме такого роду.

Структура роботи: кваліфікаційна робота складається з двох головних розділів, вступу, висновків, списку використаних джерел. Загальний обсяг роботи складає 29 сторінок.

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

1. Теоретичні засади створення памфлету

Публіцистика – це перше, до чого звертається журналіст, коли справа стосується дійсно творчого завдання, і водночас публіцистика – найскладніший виклик і для журналіста, і для письменника, і для редактора. Цей пласт журналістських творів є наслідком досвіду та освіченості журналіста, його можливості чи неможливості проводити самостійні журналістські дослідження, писати про актуальне та болюче.

Найбільш доцільною є позиція М. Шлемкевича. За його твердженням, публіцистика тісно пов'язана з наукою, мистецтвом, філософією і навіть релігією, але не є жодною з них і часто виходить за рамки цих понять, тож точною дефініції публіцистики немає і бути не може, як немає і якоїсь «спеціальної публіцистичної методи» [12, с. 111–112].

Публіцистичний твір, на нашу думку, перш за все – відображення автора. Якщо на перший план виходить враження автора, його суб'єктивна оцінка цих подій і позиція, якщо можна чітко прослідкувати образ автора-публіциста та його авторське «я», якщо бачимо філософічність та певну моральну концепцію разом з аргументацією (особливо емоційною) – це з вірогідністю 99% публіцистика.

Відповідно до цих критеріїв, все ж можна сформулювати одне правило, яке слід застосовувати під час написання журналістських публіцистичних матеріалів: писати лише про ті явища, факти і теми, які викликають яскраву емоційну реакцію, обурення та лють, які хвилюють та які є болючими, інакше не можна досягти основного завдання будь-якого публіцистичного твору – викликати ті ж емоції у своєї аудиторії і через ці емоції спровокувати зміни.

Як говорилося раніше, памфлет ще з XVI став зброєю для боротьби на політичному та соціальному фронті саме завдяки можливості викликати найсильніші емоції та почуття. Різновидів памфлетів багато: це і «замасковані» памфлети у вигляді художніх книг, казок чи легенд (наприклад, сатирико-фантастична повість Джонатана Свіфта «Мандрі Гуллівера»), і у вигляді віршів,

і у вигляді тез (написані Марком Лютером «95 тез» поклали початок усього лютеранства). Зрозуміло, що художніх засобів і прийомів, що використовуються у памфлеті, теж багато: починаючи від афористичності, експресії й завершуючи сатирою, гострим та жорстоким висміюванням, пародією, гротеску та карикатури.

Проблема у тому, що, окрім памфлету, подібні засоби використовує і фейлетон. Щоб розрізнити ці два жанри, слід дивитися «вглиб» твору: фейлетон злегка висміює предмет свого осуду і зображає негативні явища політики і суспільства крізь призму смішного та безглузлого; памфлет у свою чергу досягає значно вищої мети – він безальтернативно та категорично викриває глобальні суспільно-політичні вади, спонукає до дій гнівною та чіткою аргументацією з ознаками документальності. Ось і вся відмінність.

2. Моніторинг регіональної газети «Голос Посулля» щодо висвітлення художньо-публіцистичних матеріалів, зокрема, памфлету

Для того, щоб визначити доцільність публікації нашого інформаційного доробку у місцевому ЗМІ, ми провели моніторинг номерів Недригайлівської газети «Голос Посулля». Засновником і видавцем газети є ТОВ «Редакція газети «Голос Посулля»» за участю Недригайлівської сільської ради. Головним редактором є Ігор Скрипченко. Розповсюдження газети здійснюється за підпискою один раз на тиждень (у п'ятницю), середній наклад (за результатами моніторингу 2021 року) – 3000 примірників.

Період моніторингу: з 25.02.2022 по 22.04.2022. У зв'язку з воєнними діями, на деякий час випуск номерів «Голосу Посулля» був призупинений. Повноцінним номером (12 повних сторінок) є лише номер за 25.02.2022. Номер за 30.03.2022 складається з 2 сторінок (лише головні новини району), номер за 22.04.2022 – з 4 сторінок (1/3 обсягу газети). Тому, для об'єктивності, ми порівнюємо отримані дані з результатами проведеного нами моніторингу «Голосу Посулля» 2021 року.

Отримані дані є такими:

№ газети, дата	22.04.20 22	30.03.20 22	25.02.20 22	25.02-22.04 (теперішній моніторинг)	05.11-26.11 (попередній моніторинг)
к-сть матеріалів	15	20	38	73	103
художня публіцист ика	2	1	7	10	36
нарис	1		6	7	20
фейлетон	1			1	4
замальовка		1	1	2	9
есе					3

Художня публіцистика публікується на сторінках «Голосу Посулля» в різних рубриках. Стала лише одна з них – «З невігданого», бо з номеру в номер там з'являються нариси на зразок «історії з життя». Інші нариси (портретні та історичні, про Недригайлів та прилеглі села і райони) публікуються у залежності від важливості інформації та тематики, здебільшого їх можна знайти в середині газети (6-8 сторінки), або інколи на початку. Есеї, замальовки та фейлетони публікуються в залежності від інформаційної насиченості випуску, в різних рубриках та різних сторінках, вроздріб. Замальовки все ж частіше розміщені на останній сторінці.

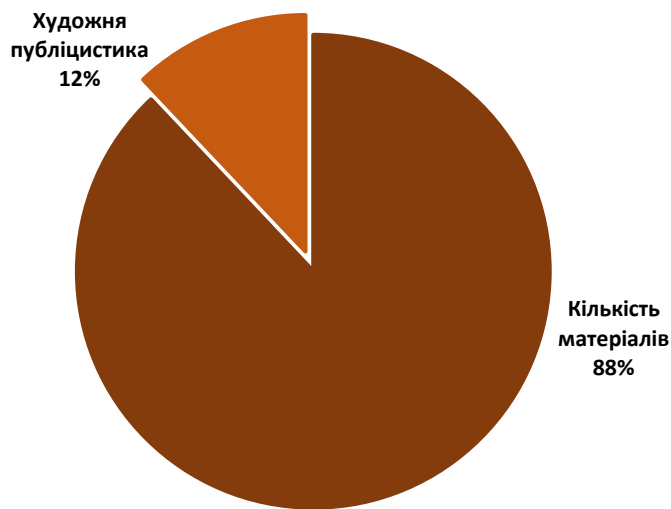
Основні автори художньої публіцистики – дописувачі (опубліковані портретні нариси та замальовки надсилаються у редакцію читачами і публікуються в основному без значних змін. Відповідним наслідком такої ситуації є наявність великої кількості помилок та певна невідповідність опублікованих матеріалів жанровим вимогам та особливостям.

Постійними авторами-публіцистами є Гавриленко Вікторія, Іван Абаровський, Марія Гармаш, Григорій Поперека (історичні нариси) та Жанна Абаровська (фейлетони). Матеріали за авторством вказаних вище письменників відповідають жанровим особливостям та вимогам.

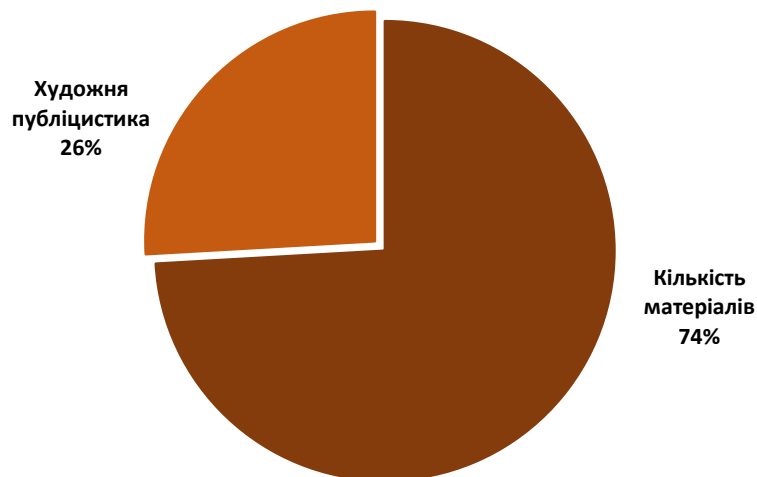
За даними проведеного моніторингу (теперішнього і попереднього) можна зробити наступні висновки:

1. Художня публіцистика дійсно користується популярністю навіть у такому регіональному ЗМІ. Частка журналістських матеріалів, що припадає на художню публіцистику становить 12% (2022 рік) та 26% (2021).

ЧАСТКА ХУДОЖНЬОЇ ПУБЛІЦИСТИКИ В ГАЗЕТИ 2022

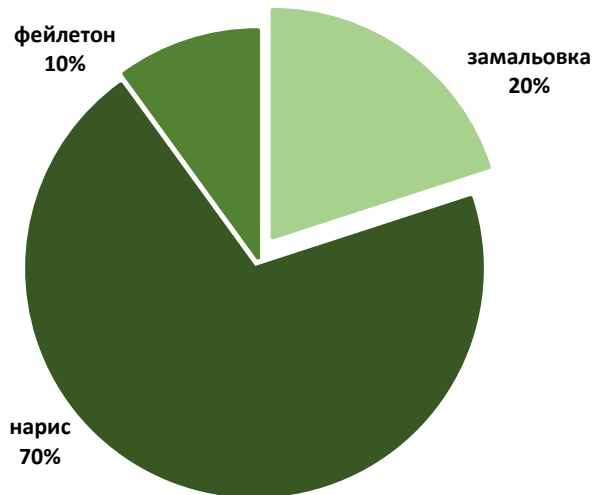
ЧАСТКА ХУДОЖНЬОЇ ПУБЛІЦИСТИКИ В ГАЗЕТИ 2021

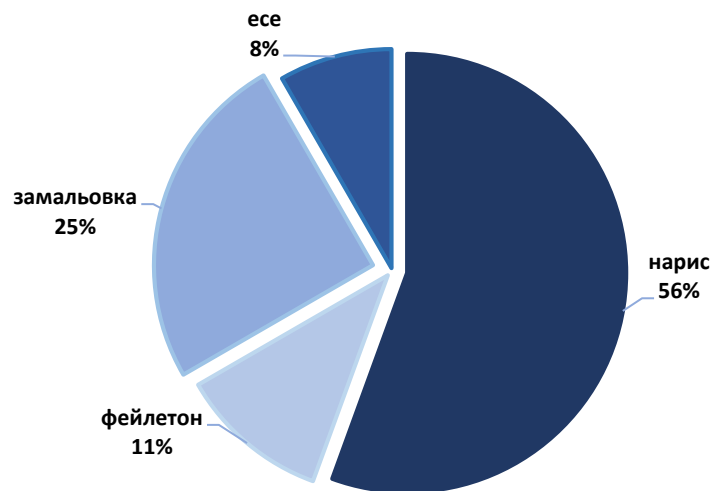
2. Сатиричні жанри художньої публіцистики публікуються вкрай рідко. Основні жанри, що з'являються на сторінках видання на постійній основі – нариси усіх видів (70% у 2022 та 56% у 2021 році) та замальовки (20% у 2022 та 25% у 2021 році).

Памфлети дійсно не з'являлися на сторінках цієї газети, фейлетони ж публікувалися у незначній мірі – 10% у 2022 році і 11% у 2021.

ХУДОЖНЬО-ПУБЛІЦИСТИЧНІ ЖАНРИ 2022

ХУДОЖНЬО-ПУБЛІЦИСТИЧНІ ЖАНРИ 2021

Отже, незважаючи на те, що памфлети не з'являються на сторінках «Голосу Посулля», можна зробити припущення про можливість та доцільність їх публікації з наступних причин:

- інтерес до художньої публіцистики зберігається, а наявність сатиричних жанрів (фейлетону) говорить про інтерес читачів до подібних матеріалів;

- публікація памфлету дозволить по-новому висвітлити матеріали на злободенну тематику, а отже можна розраховувати на позитивну реакцію аудиторії.

3. СПЕЦИФІКАЦІЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ДОРОБКУ

3.1. Технічна характеристика обсягу

Обсяг творчого доробку ми визначаємо у авторських аркушах – це одиниця вимірювання обсягу літературного твору, що дорівнює 40 тисячам друкованих знаків (літери, розділові знаки, цифри та кожен пробіл).

Загальний обсяг творчого доробку – 11 сторінок (21 165 знаків, що дорівнює 0,529 АА).

<i>№</i>	<i>Назва матеріалу</i>	<i>Жанр</i>	<i>Кількість знаків</i>	<i>% від авторського аркуша</i>
1.	«Корона влади»	памфлет	8990	0,225
2.	«Червоний терор і вакцина смерті»	памфлет	6687	0,167
3.	«Лікування чи знуцання: 7 порад тим, хто прийшов у Недригайлівську лікарню»	памфлет	5488	0,137

3.2. Авторська ідея

<i>№</i>	<i>Назва матеріалу</i>	<i>Дата написання</i>	<i>Ідея матеріалу</i>
1.	«Корона влади»	09.11.2021	Показати недоліки теперішнього голови Недригайлівської ОТГ, висвітлити за допомогою головних засобів памфлету (сатири та іронії) всі негативні явища, які виникли під час його «правління», викликати почуття обурення у читачів.

2.	«Червоний терор і вакцина смерті»	01.10.2021	Показати всю абсурдність ситуації з коронавірусом в Україні, викликану бажанням «владарювальників» нажитися на пандемії та одночасно їх нездатністю контролювати ситуацію.
3.	«Лікування чи знуцання: 7 порад тим, хто прийшов у Недригайлівську лікарню»	15.11.2021	У вигляді іронічних коментарів-порад показати проблеми організації лікування та прийому хворих у Недригайлівській лікарні та чітко дати зрозуміти, хто в цьому винен і що з цим робити.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Гаврилюк І.Л. Особливості й функціональне призначення образних мікросистем у структурі памфлету / І. Л. Гаврилюк // Вісник Сумського державного університету. – Суми : СумДУ, 2008. – №1. – С. 195–200.
2. Євтушенко В. Засоби експресії мови (перифраз) у памфлетах М. Хвильового : матеріали молодіжної конференції, 23-24 квітня 2010 року / В. Євтушенко, В. О. Садівничий // Соціально-гуманітарні проблеми сучасної молоді в Україні : 23-24 квітня 2010 року. – Суми : СумДУ, 2010. – Ч.2. – С. 18–24.
3. Жиленко І. Р. Компаративний дискурс: художня публіцистика Дмитра Донцова і Михайла Арцибашева // Філологічні трактати. – 2018. – Том 10. – № 3. – С. 92–104.
4. Здоровега В.Й. Мистецтво публіциста. Літературно-критичний нарис. К.: Радянський письменник, 1966. 174 с.
5. Здоровега В.Й. Теорія і методика журналістської творчості: підручник / В.Й. Здоровега. 3-тє вид. Львів: ПАІС, 2008. 276 с. + Гриф МОН.
6. Комплекс методичних матеріалів до практичних завдань із дисципліни «Художньо-публіцистичні жанри» / Укладач І.Л. Гаврилюк. Суми: вид-во СумДУ, 2007. 24 с.
7. Кузнецова О.Д. Засоби й форми сатири та гумору в українській пресі. Львів: Видавничий центр університету ім. Івана Франка, 2003. 250 с.
8. Лаврик О.В. Основи журналістики: Навчально-методичний посібник для студентів із спеціальності «Журналістика». Харків: ХНУ ім. В.Н. Каразіна, 2008. 73 с.
9. Михайлин І.Л. Історія української журналістики: підручник. Харків: ХІФТ, 2000. Кн.1. 279 с.
10. Михайлин І.Л. Основи журналістики: підручник / І.Л. Михайлин; 5-те вид., перероб. та доп. К.: ЦУЛ, 2011. 496 с. + Гриф МОН.
11. Садівничий В.О. Виявлення закономірностей процесу навчання на основі аналізу кращих зразків публіцистики (на прикладі памфлетів Миколи

Хвильового та Івана Багряного) / В. О. Садівничий, В. В. Киба // Наукові записки Інституту журналістики. – 2010. – Т. 38. – С. 89-93.

12. Шлемкевич М. Новочасна потуга (ідеї до філософії публіцистики). Верхи життя і творчості. Нью Йорк; Торонто, 1958. Т.5.
13. Щербина А.О. Жанри сатири й гумору. К.: Дніпро, 1977. 135 с.
14. Ярмиш Ю.Ф. Жанри сатиричної публіцистики: навчальний посібник / за ред. проф. В.В. Різуна. К.: Інститут журналістики, 2003. 155 с.

II. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ДОРОБОК

КОРОНА ВЛАДИ

Великі керівники – для великих цілей, а якщо ціль не дуже значна, чи має керівник все одно бути великим? Чи просто достатньо непомірних амбіцій, змішаних одночасно з лінню та честолюбністю? Причому честолюбністю саме тої масті, коли людина з упертістю танка пре прямисінько у прірву, повністю ігноруючи намагання інших хоч якось покращити ситуацію. У нашому випадку мова піде про Недригайлівську громаду, вона така собі маленька абсолютна монархія, що спочатку прикидалася конституційною. І головний персонаж теж на бумазі наче і голова ОТГ, а по замашках – ну точно тобі монарх, якому, правда, в останній час трохи тисне корона.

На Костянтина Волкова, тепер уже селищного голову Недригайлова, покладали настільки великі надії, що всіма можливими способами, правдами та неправдами, просували його на теперішнє місце. Просували не міфічні "мен ін блек сьют", а електорат своїми руками. Ну, як руками – сарафанним радіо, що, враховуючи значення для майбутнього громади, перетворилося на справжню пропаганду на межі з інформаційною війною. У рамках, як ви пам'ятаєте, нашої "монархії-не монархії".

Склалося навіть таке враження, що імена інших кандидатів (про декотрих ми теж слівце замовимо) були в бюлетені чисто для благопристойності. Тільки й мови було, який він хороший підприємець та як класно він наведе порядок у громаді. При цьому явка на обрання "надії та запоруки процвітання" склала менше 50% населення громади. Чи то так вітер повіяв, чи то сонце було у правильному сузір'ї, але маємо, як кажуть, те, що маємо. Мало того, говорити про те, як ми знову повелися на пусті балачки й пісок, що нахабно шмальнули нам в очі в який раз, почав той же самий електорат, не минуло й пів року з часу виборів. У висновку, на кінець 2021 року, правління нашого самодержця інакше ніж розчаруванням та повним маразмом назвати не можна.

Ігор Остапчук, попередній очільник селища, за 15 років керування зробив не те щоб дуже багато, і саме за його "правління", скажемо так, почалося невпинне падіння району: з районного центру з сильною адміністративною системою, великою п'ятиповерховою функціональною лікарнею, переповненим студентами ВПУ до того, чим ми стали й під керівництвом Костянтина Волкова в тому ж числі – рядовим селищем, якщо не сказати селом. Тож поговоримо трохи про того "керманича", господарчу душу котрого у Недригайлівській ОТГ не згадує тільки лінивий, і до чого таке керування нас довело.

Як не дивно, наче доволі успішний підприємець виявився нездатним управляти громадою, адже це незрівнянно більші масштаби влади порівняно з магазином будівельних товарів. Але гонору та балачок то скільки – тягне як мінімум на Наполеона. І плани у голови селища приблизно такі ж, наполеонівські. Але стіною, непохитною перешкодою до виконання хоч мізерної частини цих планів, є тотальна нездатність голови Недригайлівської ОТГ реалізувати потреби громади чи хоча б виконати свої передвиборчі обіцянки-цяцянки. Загалом, повна анархія та безвідповідальність увійшла в чат.

Чого тільки коштує фінт з аудитом та інвентаризацією нерухомого майна, себто землі, на початку цього року: понад 600 тис. гривень з селищного бюджету свиснули на розгрібання цього бардаку, а результати дійства взагалі виявилися феєрично безглуздими.

Мало того, уявивши себе середньовічним феодалом, на чолі восьмої сесії селищної ради від 28 січня, Волков увів пункт 4, який, всупереч законам України та Конституції, припинив приймання заяв громадян на приватизацію соціальних паїв. І, як відомо з історії (світової, та й сучасних прикладів багато), селяни бунтують. Монструозний резонанс змусив вельмишановного Волкова мітингувати під будинком селищної ради разом з людьми вже заради скасування прийнятого рішення. Це, мабуть, один з найбільших його факапів (як ми розуміємо, далеко не останній), який не лінуються згадувати у ЗМІ при будь-якому зручному моменті й приклад блискавичного перевзування "на льоту".

Та бодай би то був єдиний випадок! Проти самодурства Волкова у деяких питаннях виступила навіть частина народних обранців і тут же з'являються нові заголовки у газетах типу "Гібридна війна у селищній раді". До чого це я? А до того, що улюблена манера "правління" нашого "зодчого" – "роблю що хочу і що бажаю, а що не хочу, того не роблю, і іншим не дозволю". То й не дивно, що 11 сесія, що розпочалася ще у вересні, триває дотепер. Власне, саме цій катастрофі локального масштабу, здійсненій за невпинною участю "премудрого" голови і його кодро підручних, і присвячений весь цей текст. Бо набридло. Буцімто рекорд за кількістю розглянутих питань, а насправді – дешевий театр одного актора (не будемо показувати пальцем), і, може, з ляльковим театром в підтанцюванні, що не приносить жодних значних результатів для громади. Одне з питань, дійсно вагомих та злободенних – внесення змін до бюджету селища – так і не вдається вирішити, бо найшла коса захланності на камінь розсудливості: особисті інтереси Волкова зіткнулися з хоч трохи адекватним опором.

Причина, як традиційно вже ведеться у нас в країні, звичайно, в грошах. А вперлося величезне его "монарха" саме в 100 тис. гривень, які, начебто, вкрай необхідно виділити на заміну вікон адмінбудинку. Прикриваючись напівправдою (чи напівбрехнею?), Волков свідомо протидіє будь-яким рішенням чи пропозиціям стосовно перегляду рішення, тому, власне, ми й не маємо ні міфічного оновленого бюджету, ні таких же міфічних вікон, які взагалі нікому і не були потрібні. Зате маємо близько 40% усього бюджету для утримання адміністрації й селищної ради.

Ця мишача метушня за гранню добра і зла тому, що відбувається у тяжкий період затухання народного голосу і тому, що повністю ігнорує потреби людей. А коли хтось питає, чому хвора на ковід людина, з температурою та ураженням легень, має чекати кілька годин на приїзд швидкої, що відвезе її до Ромнів, бо у нашій лікарні, бачте, немає можливості забезпечити повноцінне лікування? Чому хтось: я, ви, ваша мати, донька, дружина, син, брат, сват і т.д. – мають три дні чекати результати тесту, бо на забезпечення поліклініки швидкими тестами не

вистачає коштів? Чому цілий район селища, біля ВПУ, не забезпечений питною водою зовсім, хоча колонка як була на місці, так там і лишилася? Знову немає можливості забезпечити й профінансувати?

Зате є можливість відправляти представників органів місцевого самоврядування у Польщу на стажування, коштом цього ж бюджету. І можливість десь узяти 100 тис. гривень на якісь вікна теж є. Та якщо поставити ці питання вголос, тут вже кожен, хто торкнувся влади, особливо очільник зборища, що зветься селищною радою, починає шукати крайнього і ховати голову в пісок: взаємні звинувачення, приниження, відверта брехня – не новина для нас, ми вже звикли. При всьому цьому, вельмишановний голова не соромиться і сам плюватися в бік своїх соратників. Це ж не керівник винен, а «купка депутатів, що не дружать з головою».

Балаган, що у ЗМІ зветься скликанням сесії, насправді на сьогодні являє собою сутичку інтересів голови й депутатів, а сам процес – мікс кордебалету, партизанської війни тих, хто начебто топить за громаду, і взаємних звинувачень один одного в реальних і вигаданих гріхах. Зарозумілість Волкова тут злітає до небес: якщо двогодинне шоу, скликане через Вайбер з порушенням усіх правил та норм – це продуктивна праця для нашого голови, то що ще маємо сказати про його працелюбність на наполегливість у роботі? Лише те, що їх нема! «Робота» у селищній раді кипить-кипить, але віз і нині там.

Кінець кінцем з'являється питання: чому маємо звикати до ще більшої несправедливості, раз у раз виправдовувати чийсь лінь і некомпетентність, що прослідковується ледь не у всіх подіях? Можу припустити, що навіть такий об'єм самовіддачі, якого потребує посада голови Недригайлівської ОТГ, виявилася непосильною для Костянтина Володимировича, адже значно легше піти попоти кави, ніж сидіти над опрацюванням документів.

Хтось спробує знайти й позитивні сторони цього дворічного «правління», але хай там як, вовк в овечій шкурі – все одно вовк. І вбачати в нинішній ситуації можна не просто злий умисел, а справжнісіньку темну діяльність, якщо не сказати підступну злодійсність. Крок за кроком, десь напругу, дивлячись в очі,

а десь і крутими манівцями – наш монарх робить усе можливе, тільки не для громади, а для себе: може для збагачення, що ніколи не можна виключити зі списку «грішків» нашої влади, а може і просто для того, щоб потішити власне его. Мотиви завжди різні й завжди у чомусь однакові – нас це не цікавить.

Цікавити має те, що Волков, на превеликий жаль, став яскравою ілюстрацією того, як влада, у будь-яких її об'ємах і проявах, завжди вдаряє в голову і затьмарює розум, показує найгірші сторони людської суті. І, як казав Іван Васильович з майже однойменного фільму, «меня терзают смутные сомнения»: де пролягає межа затьмарення нашого голови й коли закінчиться епоха самодурства таких-от містечкових «царів-королів»? Відповідь одна – тільки тоді, коли так звана монархія знову стане демократичною країною, і тоді голос народу ніщо не зможе заглушити.

ЧЕРВОНИЙ ТЕРОР І ВАКЦИНА СМЕРТІ

Останні події, пов'язані з усім відомою пандемією, що нещадно пройшлася світом, змусили всіх і кожного трохи задуматися над перспективами майбутнього. Якщо зняти свої рожеві окуляри й тверезим оком поглянути на дійсність і те, як саме на неї впливають дії наших ЗЕМЛЯКІВ, то логічно виникає питання: чи буде взагалі у нас те майбутнє, якщо наші права, як людини, так і громадянина, порушують. Тож прошу до вашої уваги невеликий роздум стосовно того збоченого словоблуддя, яке й керує нашим світом.

Була собі десь на краю географії невелика країна. Не сказати, щоб ідеал, але люди у більшості своїй працьовиті та завзяті. А от з владою не пощастило – всі, як один, до чужого добра ласі, все повитягували з казни, що могли, а все поглядають хитрим оком: що б ще у чесних людей виманити та забрати? Звести їх усіх за грань бідності та витурити з рідної країни й так вже майже вдалося. Поперед усіх цим питанням цар цікавився. Коронували його люди, бо мали надію на покращення становища, хотіли працювати не на іноземного «дядю», а бажано самі на себе, ще й так, щоб на хліб з маслом було і за наступний день не боятися. Та що тому царю до людей. Він бажане отримав, наобіцявши з три короби їм,

довірливим, а обіцяне навіть не думав виконувати. Були у нього свої якісь плани, спрямовані зовсім не на процвітання країни. Та до пори, до часу, приховував він свої гнілі наміри, посміхався на людях та корчив із себе посміховисько, яким насправді й був.

Але от одного разу приніс йому кажан на хвості новину цікаву: десь там, на самому сході світу, мруть люди як мухи від нової хвороби, не то грип це, не то пневмонія. «Хрінь якась», – думали тоді всі піддані, але царюк зі своїми підручними вже побачили новий шанс пригнітити народ. Скликав він тоді людей з усіх усюд, мовляв, вертайтеся на Батьківщину, поки ще пускаємо, і чомусь люди послухали: кинули свою роботу, подорожі, відпочинок – і разом з ними приїхав до країни й «хріनावірус».

Тоді вперше і прозвучали для підданих слова «червона зона» і «карантин». Економіка країни ледь не тріщала від цього, адже все зупинилося – інфраструктура завмерла, мов мертва, а люди місяцями виживали на свої заощадження, дехто і хрін без солі доїдав, а висунути носа з дому – зась. Але мало хто знав, що цей «червоний терор» – лише перша хвиля нездорового ентузіазму влади у справі викорінення людей.

Усюди блукала інформація про хріनावірус, заголовки газет пістріли гучними цифрами смертей – люта паніка нагніталася так майстерно, що вдарила в голову ледь не усім обивателям, а цар, не будь дурнем, знав, що наляканим натовпом керувати куди легше, ніж розсудливими людьми з власною точкою зору. Почував себе, мабуть, як вовк серед овець.

Покумекав він зі своїми прихвоснями та вирішив, що непогано було б підпоганити життя ще й масками, які натягувати треба під загрозою фінансових санкцій. Звичайно ж, без ідіотизму нікуди: тебе не обслуговують у будь-якому закладі, якщо в тебе немає маски, але при цьому без маски ти можеш купити маску і тоді тебе обслуговують. І дивно, і смішно, і маски вже коштують в кого у 5, а в кого й у 10 разів дорожче. «П» – підприємницька діяльність. Але апогеєм історії стала пропаганда вакцинації. Зрозуміло, що спершу не виникло ніяких підозр, ну вакцина і вакцина – люди звикли, що відомі на той час препарати не

несуть ніякої шкоди здоров'ю, а навпаки – захищають його. У більшості своїй, вакцини, та ж сама «АКДС», перевірені поколіннями, а тому і безпечні, але не у нашому випадку. Вакцина від «хрінавірусу» стала позиціонуватися владою й особливо – МОЗ – як єдиний спосіб забезпечити свою безпеку, та невдовзі виявився цілий ряд величезних АЛЕ.

Бо, м'яко кажучи, невивчена, вакцина тільки викликала мільйон питань. Вакцина безпечна для здоров'я, казали вони, але виявився цілий ряд незрозумілих побічних ефектів. Вакцина допоможе убезпечити своє життя, казали вони, але вакциновані все одно захворіли. Вакцина зменшить та полегшить симптоми захворювання, говорили вони, але не поодинокими стали випадки смерті в наслідок вакцинування. Оце й живи потім з тим, що саме на нас вивчають ту довбану вакцину, як на піддослідних мишах.

Ніхто нічого не зрозумів повністю і вже тільки це нашорошило більшість вільномислячих та свідомих людей. Інформаційний голод, він такий – дає нереальні можливості для самвидавівських медично-літературних праць. Навіть конспірологи вилізли з усіх тріщин соцмереж, як наче чекали – і почалося. Паніка розділила соціум на три таких собі табори: ті, хто за щеплення, їх опозиція та кружок всесвітньої змови. І наче того мало, цар тільки підзужував то один табір, то інший, а адекватної інформації так і не було надано.

Що й не дивно, адже на «зоряні війни» в мініатюрі дивитися значно цікавіше. Незрозуміло тільки, хто ситх – хто вакцинувався під тиском зомбування, той, хто не вакцинувався, придумавши тисячу й одну причину, чи все ж таки той, хто спостерігає за цим карнавалом безумства зі свого клоунського трону. Коротко кажучи, пришла у світлу голову царя ідея насильницького вакцинування, а то як так – щось не жадають смерди проводити на собі біовипробування. Ну і як наслідок, отримали ми список професій, яким вакцинація обов'язкова, плюс нищівний законопроект, згідно з яким невакцинованим на роботу зась: сиди ото, останній хрін без солі доїдай. І на додачу фінт від мінздраву – розробка проект планового вакцинування дітей від 12 років.

На фоні всенародної паніки та поглибленого маразму, царьок вирішив ще і якось підняти свій обвислий рейтинг, придумавши заохочення-винагороду для повністю вакцинованих, але у фіналі тільки глибше закопав себе у гуано. Як влучно висловився анонімний користувач мереж: «популістичні подачки дрібних шахраїв для тупого лохторату». Ну, іншої реакції на віртуальні гроші, які витратити можна тільки через «Дію», і тільки на якісь безглузді речі типу подорожі країною чи фітнес, можна було б і очікувати. А мемів щодо цієї «Зеліної тищі» стільки, що вистачить на кілька томів типу «Війна і мир».

І у якості феєричного фіналу: «червоний терор» продовжується всупереч людському протесту та здоровому глузду, так само як продовжується насильницька пропаганда та насадження масової вакцинації без урахування бажань і прав людей, закріплених конституційно. Далі матимемо тільки все більше проявів нового тоталітарного режиму: намордники вже повісили, чіпували, ще й бірками ошасливили, прямо як ту худобу, тупу і безсловесну. Тож можна вважати, що «Неверляндія» вже й за громадян нас не вважає. І все це полите соусом солодкої брехні усіх владарювальників з царем на чолі. От тільки царювання його колись закінчиться, а жити з наслідками його спроб винищення народу – нам. От і пам'ятайте, що в кожній казці тільки частина казки.

ЛІКУВАННЯ ЧИ ЗНУЩАННЯ: 7 ПОРАД ТИМ, ХТО ПРИЙШОВ У НЕДРИГАЙЛІВСЬКУ ЛІКАРНЮ

Заіржавіла машина традиційної медичної допомоги в останні роки трохи змінила свій хід завдяки (або попри) так званій головній реформаторці країни Супрун. Але не зважаючи на скандальний резонанс її дій і, на перший погляд позитивні зміни, у соцмережах вона більш відома як Леді смерть. І знявши рожеві окуляри, тверезо дивлячись на результати реформи висновок один: те що було і трималося не інакше як за поміччю святого духу доламали, а нове-краще виявилось ще гіршим ніж минуле. Інакше ніж цинічним геноцидом українського народу це не назвеш, і цілком стає зрозумілою така промовиста кличка пані Уляни.

В натурі нашого брата – терпіти до останнього, що й проявляється повсякчас у ледь не найосновнішій сфері буття – медицині. Інакше кажучи, звертатися за професійною допомогою одразу не в честі. Тільки тоді, коли не допомагає само назначене лікування, гугл, гомеопатія, народні примочки, притирання, зілля, акупунктура і чаї з використанням частин тіла різноманітної живності – тільки тоді, набравши у груди якнайбільше повітря та підібравши свої болячки, люди йдуть у царство болю та морального приниження, що «в биту» зветься лікарнею.

Особливо близькі серцю такі заклади у маленьких містечках віддалених районів України. Прямо як наша лікарня. І ця юдоль скорботних – дев'ять кругів справжнісінького пекла, населених кровосісями та демонами всіх видів та масштабів. Про професійні їхні якості я ще розповім трохи згодом, а поки лишень розпишу, на що саме можна розраховувати, переступивши поріг лікарні й довірившись «добрим і турботливим» і особливо – «тямучий» рукам містечкових світил науки.

Тож порада перша: перевірте наявність у себе на лиці маски й симптомів хоч якогось нездужання, щоб вас хоча б впустили. Уважно обирайте правильний вхід у поліклініку, призначений для ковідних вступіть ковідним. І пильнуйте прибиральниць, бо іноді можете близько познайомити свою голову із підлогою.

Порада друга: серйозний супротивник чекає на вас вже на реєстратурі. Вам доведеться доказувати сидячій там жіночці, що ви прийшли по ділу і вам треба картка. І ні, її не спалили, не з'їли собаки, не вкralи прибульці з Марсу, вона має бути тут, СВЕТА!

Порада третя: якщо вам пощастило, і картка знайшлася і вже так сталося, що жорстока доля примусила завітати на зелений вогник, наберіться терпіння, бо ніхто відразу вам не скаже, коли й головне в наскільки адекватному стані з'явиться той чи інший лікар, особливо той, що вам дійсно потрібен. Щобільше, немає ніякої гарантії, що він взагалі з'явиться, адже у декотрих робочий час починається о 12:00, а о 12:01 «він вже додому пішов», і це навіть не п'ятниця.

З цього і випливає порада четверта: перед візитом все ж таки здзвоніться зі своїм лікарем – він хоча б знатиме, що ви існуєте, і встигне у вільний час погуглити ваші симптоми. До того ж не хвилюйтеся: «підозра на ковід» з'явиться у записах автоматично. Не розраховуйте, що лікувати вас будуть чимось відмінним від звичного вам «Нурофена» чи «Амброксолу» з мультивітамінкою, але дорогі «аналогові» препарати й «куди ж без антибіотиків» теж з'являться, пильнуйте за руками.

Порада п'ята, ледь не найголовніша: знайте, що кожен другий наш лікар володіє екстрасенсорними можливостями й без вас знає, як ви себе почуваєте. Не треба навіть телефонувати чи приходити вдруге. Деякі індивідууми навіть закосплеїли Ісуса у деяких питаннях. Як от приходите ви на прийом (ну раптом), назустріч йде пан сімейний лікар – альтернативно обдарований – і на питання про консультацію водить руками як бувалий знахар. Ауру сканує. Накладанням дланей лікує, шуйцею себе, десницею пацієнта – і «давай, дАсвиданія».

Порада шоста: якщо сталося так, що довелося лікуватися на стаціонарі, знайте, що доведеться добряче вивернути кишені. Все – від вати до зеленки – купуватимете ви самі, хоча по ідеї, хоча б такі розхідники у лікарні мають бути. Але найголовніші тарифи стоять на увагу лікарів і медсестер, не заплатили – і ставлення буде аби-яке. Скажімо, людині ще й в післяінсультному стані ніхто навіть не подумає допомогти поїсти.

І, нарешті, порада сьома: реально, безвідповідальність та хабарництво панує у цьому місці, тож ваше життя тільки у ваших руках і грошах. Лікування у нашій лікарні діло таке – треба на всяк випадок взяти благословення у попа і сповідатися, бо існує цілком імовірна вірогідність того, що додому ви повернетесь у критичному стані, щоб знов лягти на лікування. Так, вас можуть у будь-який момент виписати з недолікованою пневмонією, щоб на наступний день прийняти знову, але вже з коронавірусом.

Усі ці поради не вигадані на пустому місці й лікарі, читаючи це, легко впізнають себе у вищеописаних ситуаціях, адже воно так було і, можливо, відбувається з десятками пацієнтів прямо зараз. І буде відбуватися, поки такі от

«лікарі» безкарно зводять у могилу людей сім'ями, як випробувала це наша сім'я. І якщо я щось і винесу з цього, то це абсолютне знання того, що медицина в країні у повному занепаді, якщо дозволяє працювати ледь не серійним вбивцям у державному закладі. Десь недолікували, десь перелікували, десь знехтували – у кожного з лікарів є своє кладовище, але у декотрих «маестро» нашої лікарні байдужість та жага наживи повністю затьмарює і так невеликий розум.

Тож особисто для мене, потрапити в лікарню – все одно що купити білет в одну сторону на цвинтар. А терапія це взагалі загальновизнані ворота в Рай. І не дивним є питання: коли це скінчиться і знуцання знов перетвориться на лікування?

ВИСНОВКИ

Метою кваліфікаційної роботи була демонстрація здобутих у процесі навчання практичних навичок, а також теоретичних знань на прикладі створеного інформаційного доробку.

Для реалізації поставленої мети ми теоретично обґрунтували особливості художньої публіцистики та памфлету зокрема, провели моніторинг регіонального засобу масової інформації «Голос Посулля» на предмет публікації художньо-публіцистичний жанрів, створили специфікацію інформаційного доробку та виявили його особливості.

Для отримання теоретичної бази та її систематизації ми скористалися працями В.Й. Здоровеги, І.Л. Михайлина, М. Шлемкевича, Ю.Ф. Ярмиша та інших. Завдяки цьому вдалося встановити основні жанрові вимоги та особливості подачі памфлету.

Результати моніторингу дозволили нам визначити середній відсоток номеру «Голос Посулля», який припадає на публікацію художньої публіцистики, а також частоту появи окремих художньо-публіцистичних жанрів (нарис, есе, фейлетонів, замальовок). Отримані дані дали можливість припустити, що памфлет, попри відсутність на сторінках обраного ЗМІ, у випадку публікації приверне увагу та викличе очікувану позитивну реакцію.

Створений нами інформаційний продукт у повній мірі демонструє отримані теоретичні знання та практичні навички. Він складається з трьох журналістських матеріалів у жанрі памфлету. Для написання обрано актуальні теми:

- «Корона влади» різко викривального характеру. Основна ідея полягає в категоричному засудженні політичних та соціальних дій голови Недригайлівського ОТГ Волкова К.В. та критиці його особистісних професійних якостей.

- «Червоний терор і вакцина смерті» пародійного, карикатурного характеру. Присвячується засудженню дій державної влади у ситуації пандемії коронавірусу та невпинному бажанню бізнесменів наживатися на людях.
- «Лікування чи знуцання: 7 порад тим, хто прийшов у Недригайлівську лікарню» описує свавілля медпрацівників усіх рівнів у селищній лікарні та засуджує загальні наслідки державної медичної реформи.

Вважаємо, що інформаційний продукт відповідає нормам та особливостям обраного художньо-публіцистичного жанру (памфлету), а його публікація є доцільною. Завдання до кваліфікаційної роботи виконали, а отже, мети досягли. Написання та аналіз творчого доробку допомогли повністю засвоїти теорію та необхідні практичні навички, без яких неможливою є професійна діяльність журналіста.